

(πίνακας 32)
Χαίδω Λιακάκου

Αναγέννηση

Μαύρες σκιές χορεύοντας πετούν
μπαίνουν απ' το ανοιχτό παράθυρο κρυφογελώντας.
Κοροϊδεύοντας σαϊτεύουν την υπομονή σου.

Σε πληγώνουν πονάς. Δεν αντέχεις πια να υπομένεις
την αρρώστια της ψυχής!

Αίμα κυλάει, αίμα πολύ, μαύρο, πηχτό.

Δεν έχεις το σθένος να το κοιτάς. Αηδία!

Ρέει άφθονο. Αισθάνεσαι να φεύγει,

να ξεριζώνεται ένα κομμάτι σου....

Σπαράζεις στο κλάμα. Θάνατος. Αργός-αργός ο θάνατος.

Τα δάκρυα φωτιά ενώνονται με το αίμα

και μια πύρινη φλόγα χορεύει μπροστά σου!

Ουρλιάζεις. Θέλεις να ζήσεις, να ξεφύγεις,

για να σωθείς από το μαρτύριο που σε τυραννά.

Κυλιέσαι στο πάτωμα.... «Να ξεχάσω, να τελειώσει εδώ»....

Και να! Κοίταξε!!!, γλυκύτατοι, λευκοντυμένοι
έφθασαν άγγελοι γελαστοί στο παράθυρό σου.

Σε πλησιάζουν σε απόσταση αναπνοής.

Αμάραντα λευκά λουλούδια σου προσφέρουν.

Άνοιξε την αγκαλιά σου και δέξου τα!!!

Είναι απ' το περίσσευμα της αγάπης τους

για το ξεκίνημα της νέας σου ζωής.

Είναι για το αίμα και τα δάκρυα που έχυνες.

Είναι για τον πολύπικρο πόνο που έπαιρνες.

Είναι μυρωδιές ελευθερίας κι ελπίδας.

Είναι το φως που φανερώνεται και φεγγοβολά την αναγέννηση!

Ουρανία Μπούρτζινου